థిల్లానా

"బావా.... ఓ బావా!"

పుస్తకాని కతుక్కుపోయిన ప్రవీణ్ పలుకలేదు.

"బావా.... బావోయ్" రెట్టింపు ఉత్సాహం.

" .... "

గజ్జల గుఱ్ఱంలా పరుగెత్తుకొచ్చి బావ మంచమ్మీద కూచుంది పావని. చక్కిలిగింత పెట్టింది. చదువుతున్న పుస్తకాన్ని లాగి పక్కకు పడేసింది.

''ఇటు చూడు బావా! మా మంచి హీరో మా బావా....'' చెంపలు నిమిరి తేరిపార చూస్తోంది.

బోర్లా పడుకున్న ప్రవీణ్ చూపులు గడియారంలోని సెకండ్ల ముల్లులా మరదలి వైపు మళ్ళాయి. లేచి కూచున్నాడు.

దోరమాగిన దానిమ్మపండు దేహఛాయ, ముద్దబంతి మొహం, చెక్కిన ముక్కు, కలువరేకుల కళ్ళు, కవ్విస్తున్న ఎద పొంగులు, ఒంపులు తిరిగిన వయసు పొంగులు.... చూపు నిలబడిపోయింది.

"ఏంటి బావా! అంగట్లో ఆపిల్ పండును చూచినట్లూ...." లేవబోయింది. భుజమ్మీద చెయ్యేసి కూచోబెట్టాడు. బుగ్గల్లో సిగ్గులు పూచినై.

అప్పటికీ ఇప్పటికీ పావనిలో ఎంత మార్పు! తాను ఇంటర్‌లో ఉన్నప్పుడోసారి అత్తమ్మ వెంట వచ్చింది. అది పాలబుగ్గల మొగ్గ. డిగ్రీకొచ్చాక వాళ్ళూరిలో మరోరకంగా కన్పించింది. ఓణి, పరికిణీలో

రబ్బరు బొమ్మలాగుందప్పుడు. మరిప్పుడో?.... అన్నీ తెలిసిన ఆడతనంతో నిండుగా....

"నీతో మాట్లాడను పో పిల్లా!" తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో ప్రవీణ్ పెదాలు బిగుసుకున్నాయి.

''ఏం బావా.... ఎందుకూ.... నామీద కోపమా?'' రెండు చేతుల్తో బావ తలనందుకుని కళ్ళలో కళ్ళు కలిపింది. పెదాలు కమ్మగా కదిలాయి.

''మా ఊరికొచ్చి ఇరవై నాల్గు గంటలు దాటాకనా నేను గుర్తొచ్చింది?" మూతి ముడేశాడు.

గోదావరి తరగలా నవ్వేసింది. ప్రవీణ్‌లో కవ్వింపు కదలిక.

''ఎంత కాబోయే పెళ్ళాన్నైతే మాత్రం మీ ఊరికి రాగానే నీ ఒళ్ళో వాల్తాననుకున్నావా?'' మూతి గమ్మత్తుగా తిరిగింది.

"వాల్తేమాత్రం నష్టమేముందీ?" చెయ్యందుకోబోయాడు. దిగ్గున లేచింది. చెయ్యి బదులు కొంగు ప్రవీణ్ చేతికొచ్చింది. ఎత్తైన అందాలు అల్లరి పెడుతున్నాయి. లేవబోయాడు.

''ఆఁ ఆఁ.... అవన్నీ మూడు ముళ్ళ తర్వాతే బావా! నీ చదువు పూర్తి అయితే మన పెళ్ళైపోతుంది. అప్పుడు మనం చిలకా గోరింకలమై పోతాం గదా?" రెండడుగులు వెనక్కి జరిగి పైట సర్దుకుంది.

ప్రవీణ్‌లో కొంటెతనం జీవం పోసుకుంటోంది. ఏదో కావాలంటోంది.

''మరప్పటిదాకా?...." దగ్గరకు లాక్కుని ముక్కందుకున్నాడు.

"అప్పటిదాకా హద్దులు తప్పవు బావా!" పక్కకు తప్పుకుంది.

''మరైతే ఇప్పుడెందుకొచ్చావ్ నా గదిలోకి?''

"నీకిప్పుడు టిఫిన్ కావాలో, భోజనం కావాలో కనుక్కురమ్మంది అత్తయ్య" అంది గోడమీది పటాన్ని చూస్తూ.

గోపికల మధ్య కృష్ణుడు. రాసలీల దృశ్యం. తైలవర్ణ చిత్రం బుగ్గల్ని ఎరుపెక్కించింది.

"ప్రస్తుతం వేడి వేడి టిఫిన్ వడ్డించు." భుజాలందుకున్నాడు. పెదాలందుకోబోయాడు.

"ఛీ పాడు!" తుర్రుమంది.

దోరమాగిన మామిడిపండు దోసిట్లోంచి జారిపోయినట్లనిపించింది. మేడ మెట్లు దిగుతున్న పావని కాళ్ళగజ్జెలు ఘల్లుఘల్లు మంటుంటే ఒళ్ళు పట్టుదప్పిపోతోంది.

వెంటనే పంటికిందికి రాని జాంపండు ఉట్టిమీదున్నా, చెట్టుమీదున్నా ఒకటే. పెదాలు చప్పరించాడు.

ఎమ్మేక్లాసులో ప్రొఫెసర్‌గారి తెలుగు ప్రసంగం గంగా ప్రవాహంలా సాగుతోంది.

ప్రవీణ్ కాలుకేదో మెత్తగా తాకింది. పక్కసీటు రోహిణి కాలు.

గుండెల్లో థిల్లానా! ఏవో గిలిగింతలు.

"....చివరగా ఒక్క విషయం. ఈ మనుచరిత్ర మన చరిత్ర. స్వారోచిష మను సంభవ గాథ. దీన్నో శృంగార కావ్యంగా భావించి కొట్టిపారెయ్యడానికి వీల్లేదు. ఒక ఆదర్శవంతుడైన గృహస్థు ప్రవరుని రూపంలో కనిపిస్తాడు...."

ప్రొఫెసర్ ప్రసంగం ప్రవీణ్ చెవులకెక్కడం లేదు. రోహిణి నంత దగ్గరినుండి చూడ్డం అదే ప్రథమం. కావాలని తన ఎడమకాలును ఆమె కుడికాలుకు తగిలించాడు. ఆవిడ కళ్ళు చక్రాలైనాయి. చూపులు కలిశాయి.

నవనవలాడే దేహఛాయ. నిగనిగలాడే బుగ్గలు. సోయగాన్నంతా సొంతం చేసుకున్న కనురెప్పలు. ఎత్తైన కొండలమీద పాకుతున్న కొండ చిలువలా గుండెలమీద ఒంటిపేట గొలుసు. పెదాల మీది చిరునవ్వు బుగ్గలకు జారింది. పలువరస నక్షత్రమాలలా మెరిసింది.

ప్రవీణ్ వెన్నెముకలో ఏదో పాకింది. ఒళ్ళు జిలజిలమంటోంది.

క్లాసైపోయింది, అందరితోపాటు రోహిణి బయటికొస్తుంది. ఆ నడక రాజహంసల్ని వెక్కిరిస్తోంది. ప్రవీణ్ కాళ్ళు ఆమె వెంట కదిలాయి.

గ్రౌండులోకొచ్చి విడిపోతున్నారంతా.

"రోహిణిగారూ!"

పిలువు విని ఆగిపోయింది. పైట సరిచేసుకుంటూ "ఏమిటి?" అంది కళ్ళతో.

"మీరోసారి మా ఇంటికి రాకూడదూ?"

"ఎందుకూ?"

"ఎందుకంటే.... ఎందుకంటే.... అలా అంటారేమిటి? మనం ఫస్టియర్‌నుండి క్లాస్‌మేట్సుం."

"ఔను....క్లాసులో రోజూ కనబడుతున్నాం."

"చూశారా. ఇన్నాళ్ళనుండి ఒకే క్లాసులో ఉంటున్నా మీ ఇల్లు నాకు తెలియదు, మా ఇల్లు మీకు తెలియదు. ఇదేం స్నేహమండీ?"

అన్ని మాటలనగలిగినందుకు తన వీపుమీద తానే చరుచుకోవాలనిపించింది.

రోహిణి మొహం ఎర్రగులాబిలా విచ్చుకుంది.

"ఐతే....మీ ఇంటికెళ్దామంటారా?"

"ఔను...."

"సరే....పదండి...."

ప్రవీణ్ కోటీశ్వరుని కొడుకు.

కారెక్కారిద్దరూ. రామబాణంలా దూసుకెళ్ళిన కారు ద్రాక్షతోట లోని గెస్ట్‌హౌస్ ముందాగింది.

తోటలో తిరిగారు కాసేపు. తిరిగేప్పుడు కావాలనే ఆవిడ భుజాల మీద చెయ్యేశాడు. రోహిణి నవ్వింది. ఆ నవ్వు కవ్వించింది. టిఫిన్, కాఫీ లొచ్చాయక్కడికే. ఇల్లంతా కలియజూచి -

"మీ గెస్ట్‌హౌస్ చాలా బాగుందండీ!" అంది. రోహిణి చూపులు ఉలిపొరబట్టల్తో వర్షంలో తడిసిన యువతీయువకుల కాలెండర్ మీదున్నై.

"బెడ్రూం ఇంకా బావుందండీ! చూద్దాం రండి."

రోహిణి వెనక నడుస్తోంది. ఠకీన వెనుదిరిగాడు ప్రవీణ్. నిల దొక్కుకోలేకపోయింది. ఆమె వక్షస్థలం అతని ఛాతీని మెత్తగా తాకింది. నవ్వుకున్నారు. నరాల్లో విద్యుత్తు ప్రవహించింది.

బెడ్రూం నిండా అజంతా శిల్పసుందరుల బొమ్మలు వివిధ భంగి మల్లో కనబడుతున్నాయి. రోహిణి కన్నార్పకుండా చూస్తోంది. సిగ్గుల భారంతో తలవంచుకుంది. దగ్గరకెళ్ళి కుడిచేత్తో ఆవిడ గవదను పైకెత్తాడు. రోహిణి ముఖం వెన్నెలలో విరిసిన పారిజాతమైంది. కన్నులు విప్పారి పలుకరిస్తున్నాయి. ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు వేడిగా తగులుతున్నాయి. ప్రవీణ్ మనసులో చిలిపికోరికలు చిందులేస్తున్నాయి.

రోహిణి మంచమ్మీద కూచుంది. జారిన పైట సర్దుకోవాలనిపించ లేదు. తాపం పొంగిపోతోందతన్లో. అడుగులో అడుగువేస్తూ మంచం మీదికి చేరాడు. వెన్నెలలు ప్రసరిస్తున్న రోహిణి కనురెప్పలు టపటప లాడినై. నుదుటి చిరుచెమట బిందురూపం దాల్చింది. నాలుగు బిందువు లొకచోట సంగమించి నుదుటి బొట్టును కపోలాలమీదికి జార్చాయి. భుజాల న్నాక్రమిస్తున్న పురుష హస్తాన్ని వారించలేదు. పెదాల న్నాక్ర

మిస్తున్న పెదాలను చీదరించుకోలేదు. నడుము ఒడ్డాణంలా చుట్టేస్తున్న మరో హస్తాన్ని ప్రోత్సహించింది.

భ్రమరకీటక న్యాయం ప్రవీణ్ వివేకాన్ని సరాల్లోకి లాక్కెళ్ళింది. వాలిన రోహిణి కనురెప్పలు ముద్దులతో నిండిపోతున్నాయి. మెత్తని పరుపుమీద పడిపోయారు. రోహిణిలోని అసలు రోహిణి మేల్కొంది. అద్దగించని ఆడతనాన్ని అవలీలగా జయించింది మగతనం.

"మిస్టర్ ప్రవీణ్!.... మీరేమీ అనుకోనంటే....."

"అబ్బా.... దూరం జరక్కు. సంగతేమిటో ఒక్క ముక్కలో చెప్పెయ్. ప్లీజ్! ఆలస్యం అమృతం విషం గదా?" బలంగా హత్తుకున్నాడు.

"మరేం లేదు. అర్జంట్‌గా నాకో ఐదు వేల రూపాయలు కావాలి.. అత్యవసరం....!"

"ఓస్! అంతే కదా?.... ఓకే!"

o o o

ఎమ్మే పరీక్షలై పోయినై.

కొన్ని నెలలపాటు సరదాగా కంపెనీ ఇచ్చిన రోహిణి పరీక్షలెందుకు రాయలేదు? పరీక్షల ముందు నెలవుల్లో కూడా కన్పించింది. కొంపదీసి పెళ్ళిచేసుకుని వెళ్ళిపోలేదు కదా? ఛా! పెళ్ళయితే నాకు ఆహ్వానం రాదా! ఏమో....: ఇన్ని రోజులామోహనాంగిని చూడకుండా ఎలా ఉండగలిగా నబ్బా?!.... పరీక్షల మాహాత్మ్యం.

"బావా.... బావా....!" ప్రవీణ్ ఆలోచనలకు బ్రేకు పడేసింది పావని.

"పెళ్ళికి ముహూర్తాలు పెట్టించారు బావా! వచ్చేనెల ఐదో తారీకే మన పెళ్ళట! అబ్బాయిగారి ముక్కుకు ముగుతాడు పడుతోంది సుమా!"

శరత్కాలపు సంపెంగ మొగలాంటి నాసికమీద నక్షత్రంలా మెరిసింది ముక్కుపుడక,

చరచరా బయటికెళ్ళిపోయాడు ప్రవీణ్. పావని ఆశ్చర్య పోయింది.

“ఛీ!.... సరదా తెలీని మనిషి. ఉండు, పెళ్ళికానీ, నీ భరతం పడతా!” గొణుక్కుంది.

వారం రోజుల నుండి ప్రవీణ్‌కు ఒళ్ళంతా కత్తితో పొడిచినట్లుంది. విరేచనాలెక్కువవు తున్నాయ్. బలహీనత ఆవరిస్తోంది. మనిషి రూపమే మారిపోతోంది.

ఇది విరహ తాపమే, రోహిణి కౌగిట్లో వాలిపోతే అన్నీ సర్దుకుం టాయి అనుకుంటూ కారాపాడు.

రోహిణి ఇంటికెళ్ళడం ఇదే మొదటిసారి. అడ్రసిచ్చింది కాని ఎప్పుడూ ఆహ్వానించలేదింటికి.

“రోహిణి గారున్నారండీ?” వరండాలో నిల్చున్నావిడ నడిగాడు.

‘‘అరె.... మీరూ.... మీరు ప్రవీణ్‌గారు కదూ?! నన్ను గుర్తుపట్ట లేదా?” కోకిల కంఠం.

బ్యూటీఫుల్.... ఈవిడ నెక్కడో చూచాను.

“నేనండీ.... రాధికను. బియస్సీలో మనం క్లాసుమేట్సుం.”

ఓహ్.... ఔను.... ఒళ్ళు చేసిందే!

“మీరు బాగా మారిపోయారు సుమా! వెంటనే గుర్తుపట్టలేక పోయాను. సారీ!....”

“పెళ్ళయిన ఆడదానికి శారీరక మార్పులు సహజమండీ. ఇది మా ఇల్లే. మైగాడ్.... మీరు రోహిణికోసమొచ్చారా?’

“ఔనండీ. ఎమ్మేలో నా క్లాసుమేటామె.”

“బై దిబై, గర్ల్‌ఫ్రెండు కూడానా?”

నేలచూపులే దిక్కయినాయి ప్రవీణ్‌కు.

"ఆవిడుందాండి?" అడిగాడు.

"మా ఇంట్లోనే అద్దెకుండేది. ఇప్పుడు లేదు."

"అంటే?...."

"అబ్బబ్బా.... రోహిణి కోసం రోజుకో బాయ్‌ఫ్రెండా?!" అంటూ లోపలనుండి వచ్చాడో యువకుడు.

"వీరు నా భర్త కృష్ణారావు గారు." పరిచయం చేసి తమ పూర్వ పరిచయాలు కూడా చెప్పింది రాధిక తన భర్తతో.

అంతా చూస్తున్న కృష్ణారావు తల్లి—

"ఆ ముదనష్టపుది నంగనాచిలా ఎన్ని రోజులో ఉందిక్కడ. మన కళ్ళలోనేకారం కొట్టింది కిలాడి ముండ...." మెటికలు విరిచింది.

"నువ్వుండమ్మా!" కృష్ణారావు కల్పించుకున్నాడు. "మిస్టర్ ప్రవీణ్! మీరుకూడా రోహిణి బుట్టలోపడ్డారా?"

ఏం చెప్పాలి? అసలింతకూ ఏమైందటా?....బుర్ర గోక్కున్నాడు. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లుంది.

"రోహిణికి తల్లిదండ్రులు లేరట." కృష్ణారావు చెబుతున్నాడు. "అక్కా బావలే చదివించారట. అక్కాబావల కళ్ళు గప్పి తరచుగా బ్లూఫిల్ములు చూసేదట. ఇక్కడ మాత్రం రోజంతా ఎవరితో తిరిగేదో కాని, సాయంత్రం మాత్రం ఇల్లు చేరి బుద్ధిగా ఉండేది. కొద్ది రోజులు ఎడతెరిపిలేని విరోచనాలతో బాధపడింది. బాగా బలహీనమైంది. హైద్రాబాదు హాస్పిటల్లో చేర్చాక ఆవిడకు ఎయిడ్స్ సోకిందని నిర్ధారించారట. రోహిణి చనిపోయి పదిరోజులైందట, గది ఖాళీచేసేందుకొచ్చిన వాళ్ళ బావ చెప్పాడు. రోహిణిని హాస్పిటల్లో చేర్పించింది కూడా ఆయనే."

ప్రవీణ్ నెత్తిమీద పిడుగుల వర్షం కురుస్తోంది.

(అన్వేషణ వారపత్రిక 23 ఆగస్టు 1995)